

[Kristian Kristensen.]

Hermed har jeg den ære på mit partis vegne at tilslutte mig forslaget om den forlængede bemyndigelse.

Fuglsang: Jeg kan ikke på kommunisternes vegne anbefale forlængelsen af loven om indmalingspligt for dansk hvede og rug. Det er ikke, fordi vi tvivler om, at der her i Danmark findes mange landmænd, som er i vanskeligheder; mange, og vel især mange yngre, landmænd har købt dyrt og sidder derfor hårdt i det. Det er heller ikke sådan, at vi kommunister er modstandere af, at der træffes foranstaltninger for at hjælpe dem, som har vanskeligt ved at svare enhver sit og opnå en rimelig løn og tryghed i tilværelsen. Spørgsmålet er bare, hvordan en sådan støtte til landbruget skal gennemføres. Når vi, hvad vi jo er nødt til, tager den klassemæssige sammensætning af landbrugerhvervet såvel som af hele samfundet i betragtning, må vi vel også stille spørgsmålet: til fordel for hvem skal der træffes foranstaltninger, og på hvis bekostning skal det ske? Vi kan ikke på nogen måde se, at den vej er rigtig, som går over en fordyrelse af kornet.

Den højtærede minister tror i henhold til sine udtalelser i fremsættelsen ikke på, at den nugældende indmalingsprocent, der dog er så høj som henholdsvis 90 for rug og 70 for hvede, mærkes så forfærdelig meget af befolkningen; men samtidig motiveres lovforslaget, ganske som det var tilfældet i sommer, med, at det er prisforholdene, som gør ordningen nødvendig. Jeg kan ikke sige, hvordan priserne som helhed ville have udviklet sig uden loven, men nogle virkninger er der vel trods alt grund til at tro den har haft. Det er jo sådan — det viser al erfaring — at en fordyrelse af kornet først og fremmest er til gavn for storbruget og i vor tid ikke mindst det kvægløse landbrug, hvorimod virkningerne af en sådan foranstaltning altid vender den tunge ende nedad.

For dem, som er hårdest kørende, for de mange mindre landmænd, som må have en stor produktion for at svare enhver sit, betyder dyrere korn og stigende foderpriser stigende omkostninger, og det oven i købet i en tid, da enhver erkender, at priserne på husdyrprodukterne viser en faldende tendens. Dertil kommer så, at foranstaltninger

af den art, som vi her behandler, også virker prisfordyrende på fødevarerne samtidig med, at netop de kredse, som kræver dyrere korn, taler om at standse kapløbet mellem lønninger og priser, og samtidig med at det ærede medlem hr. Sønderup står her og på landbrugets vegne udtaler bekymring for nye lønstigninger. Jeg har vanskeligt ved at forstå den moral, der ligger til grund for, at man forlanger, at fødevarerpriserne skal sættes i vejret, uden at de, som producerer værdier i byerne, skulle have krav på dækning. At en lovgivning som denne er til gavn for de store brug, ser man også deraf, at det jo bestandig er fra den side, der presses på for at få priserne i vejret, medens husmændene — og dér ligger de på linje med byernes arbejdere og forbrugere — taler for en linje, der viser den modsatte vej.

Som så mange af den slags foranstaltninger søger man også at retfærdiggøre denne med, at vel synes man ikke om den, vel er den ikke behagelig, men man har ikke noget andet valg. For mig at se er det ikke rigtigt. Man kan ikke løse landbrugets problemer som et indre problem, løsrevet fra det, som sker i det øvrige samfund, og måske i mere eller mindre grad på det øvrige samfunds bekostning. Landbrugets vanskeligheder, som jeg erkender er til stede, er ikke noget isoleret, men er en følge af ganske den samme politik, som f. eks. rammer byernes arbejdere i form af arbejdsløshed, skatteforhøjelser, stigende priser og huslejer — alt sammen noget, som retfærdiggør, at arbejderne i denne overenskomst-situation stiller krav om højere lønninger.

I denne forbindelse vil jeg spørge: når man nu her fremsætter et lovforslag, som netop betyder højere priser på korn, og motiverer det med prismæssige grunde, var der så ikke grund til at interessere sig for en helt anden prisudvikling, som finder sted? Jeg tænker på det forhold, som debatteres en del i øjeblikket, den meningsløse forskel mellem, hvad en landmand, hvad producenten får for sine produkter, mælk, kartofler, flæsk, gryn o. s. v., og de priser, forbrugerne må betale, denne prisstigning, som er med til at sætte pristallet i vejret. Var det ikke muligt, og var det ikke mere rimeligt at sætte ind her? En sådan politik må være mulig; der må her være en anden